

Winter vuur

Carl
Norac

tekst

Gerda
Dendooven

tekeningen

Michael
De Cock

vertaling

Lannoo

7 Heel lang geleden,
nog voor de tijd van
de grote verhalen

10 Ik heb nooit eens geluk als
ik een sneeuwman maak

13 Niemand wenst de winter
een 'fijne vakantie'

14 Als ik 's winters naar
jou ga, dan vergeet ik
altijd mijn muts

16 Wintersport, dat vinden
mijn ouders te duur

19 Op een dag, toen de winter
zich verveelde

20 Men zegt wel eens
dat de winter een witte
mantel draagt

22 Van de vier seizoenen
is het de winter
die de meeste
verhalen vertelt

25 Er zijn mensen die
zeggen dat ze het kunnen
laten regenen

26 De vrouw die niet
van de winter hield

29 De winter is als iedereen

29 In de winter denk ik
bijna elke avond aan
mijn tenen

31 Als mama terugkomt
van de markt

32 Meneer Stupid is
vertrokken om het
pakijs te zien vallen

35 Vandaag streek de winter
neer op mijn hand

36 Wanneer ik bibber en ril
van de kou dan lach jij

39 Je hebt de griep,
ik weet het

- 41 We hebben een afspraakje
onder de klok
- 42 Ik ben de sneeuw
die niet valt
- 45 De secretaresse van de
winter krijgt veel telefoon
- 46 Mijn hond is een husky
- 48 Ik ben een want verloren
- 51 Men zegt wel eens
dat de winter triest is
- 57 Voordat de mensen
in Finland een warm
bad nemen
- 60 Mevrouw, hier is uw pakje
- 61 Toen de eerste mensen
voor de eerste keer sneeuw
zagen neerdwarrelen
- 64 Wanneer het heel
koud is, wanneer
het echt vriest
- 66 Ik houd ervan om in
januari tot aan de rand
van de zee te lopen
- 69 Ik woon in een land
waar de zon lui is
- 70 Ik ben mijn neus
verloren
- 73 In Japan
- 74 Ik antwoord met
vertraging op je brief
- 77 De eerste keer dat
ik je tegenkwam
- 78 Zal ik je een geheim
vertellen
- 80 Wat hield ik van de
skiër in het berenpak
- 83 Als papa hoest
- 84 Er zijn landen
waar de winter
heel lang blijft

Ik heb nooit eens geluk als ik een sneeuwman maak. Hij heeft altijd een slecht karakter. De sneeuwvrouw van de buurvrouw is altijd lief. De sneeuwman van de andere buurman, die zelf altijd een lang gezicht trekt, staat daar met een glimlach. Het leven is onrechtvaardig! Mijn sneeuwman is elke keer weer onuitstaanbaar. Hij schreeuwt zo luid hij kan: 'Mijn wortelneus is eraf gevallen. Kom hem er weer op zetten! Beeldhouwertje van niks!' Of hij beweert dat de sneeuw die ik gebruikt heb niet van de juiste kwaliteit is en dat hij zich vuil voelt. Terwijl ik met mijn hand juist zo voorzichtig mogelijk verse sneeuwvlokjes heb uitgekozen zonder kiezeltjes. Hij beweert ook voortdurend dat hij het te warm heeft. Maar terwijl de sneeuwvrouw is opgegaan in ochtendnevel en de andere sneeuwman opgelost in dichte mist, is hij de enige die nog niet gesmolten is. En toch maak ik elk jaar weer een nieuwe. Nee, niet uit gewoonte. Uit hoop. Diep vanbinnen geloof ik in de mens, ook al is hij van sneeuw.

Van de vier seizoenen is het de winter die de meeste verhalen vertelt.

In die maanden verlang je ernaar om dicht tegen elkaar aan te kruipen. Misschien is dat wel de reden.

Mevrouw Winter vooral, die kan er wat van!

Ze staat altijd klaar om een verhaal te vertellen, zelfs als je haar vraagt dicht bij het vuur te gaan zitten.

‘Willen jullie horen hoe de wereld geschapen werd door een meeuw die uit de hemel viel en op de rug van een walvis terechtkwam? Of zal ik jullie vertellen over de peperkoek, die steeds weer aangroeide als je ervan at?

Ah, en waarom niet over de zwaluw die niet van de lente hield? In de collectie nieuwe verhalen zit er één over zeven dansende geiten, acht opgeknoopte wolven en negen rendieren die allergisch zijn voor kerstspeelgoed.

En dan is er natuurlijk nog de klassieker uit mijn kindertijd: het verhaal over de tijd die zijn grote kamer, de Aarde, nog niet had opgeruimd.’

Het vervelende aan mevrouw Winter, om eerlijk te zijn, is dat ze te veel verhalen kent. Wanneer ze eindelijk gekozen heeft, en klaar is om eraan te beginnen, is iedereen al in slaap gevallen.

Voordat de mensen in Finland een warm bad nemen, lopen ze poedelnaakt door de sneeuw.

Daar kijkt niemand van op. Toch voelde ik me niet op mijn gemak. Ik zat er zelfs flink mee.

Ik ben dan ook niet van hier.

Ik nam me voor om niet naar Öla, mijn penvriendin, te kijken. Met mijn ogen dicht ben ik tegen een boom aan gelopen en ik ben gevallen. Deed geen pijn.

Daarna ben ik trots teruggegaan om een bad te nemen en me aan te kleden.

Öla stond me bij het theehuis op te wachten in haar jurk met stippen. Met haar mooie glimlach zei ze me: 'Sorry, ik heb maar heel eventjes naar je gekeken.

Ik wist niet dat de jongens in jouw land rode wangen en blauwe billen hadden.'

Ik ben mijn neus verloren.

Hij was helemaal bevroren.

Ik weet niet waar hij is.

Niet in mijn bed. Niet op de tafel.

Niet in mijn boekentas.

Niet in de vuilnisbak, niet op het toilet.

O jee!

Waar is hij naartoe?

Ik kan mama horen roepen.

Het zit haar echt wel hoog.

'Je neus ligt op 't tapijt bij de tv.

Ik had hem bijna opgezogen.

Ben je niet goed bij je hoofd?

Hoeveel keer moet ik nog zeggen:

voor je neus afvriest, doe je sjaal wat omhoog?'

De eerste keer dat ik je tegenkwam,

leken je tanden te klapperen van het lachen.

Tak Tak Klak deden ze.

De tweede keer dat ik je tegenkwam, stond je te wachten

op een perron met een kleine ijspegel op je neus.

Het leek wel of die nooit zou smelten.

Hij is er later afgevallen, zo hard klapperden je tanden.

Tak Tak Klak!

De derde keer dat ik je tegenkwam, gaf je me van

ver een teken. Je droeg een hoed, wanten en je zat in

je laarzen gekneld. Ik heb je je voornaam gevraagd.

En je hebt me geantwoord: 'Ik heet Lente',

en je tanden klapperden *Tak Tak Klak...*

Er zijn landen waar de winter heel lang blijft.

De lente is er niet meer dan een verhaal dat men vertelt.

De zomer? Een grappige en onmogelijke mop.

En de herfst bestaat niet.

Meneer Winter blijft gewoon daar. Hij gaat nooit weg en wordt er oud.

Hij loopt er met een stok van ijs. Hij kent de zeehonden en walrussen bij naam.

Als hij er is, dan zijn de dagen kort. Maar hij loopt de hele tijd, zelfs de hele nacht lang.

‘Meneer Winter,’ zeggen de dieren, ‘rust toch een beetje.

Waarom loop je toch zo? Waar loop je toch naartoe?’

‘Als ik stop, dan begint alles te bloeien, heb ik al gemerkt.

Er groeit een bloem, hier of hier. En ook op mij groeit het dan. Kijk: daar begint het al — en ik ben nog maar net gestopt om met u te praten — op mijn hoofd, op mijn buik, tussen mijn tenen. Ik heb een hekel aan bloemen.

En ik ben allergisch. Spijtig, maar ik moet weer op pad.’

Die arme Meneer Winter, hij merkt niet eens dat hij vanachter op zijn rug, al een hele tuin geworden is.

